

בש"פ 758/22 - יואב יצחק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 758/22

לפני: כבוד השופט ש' שוחט

המבקש: יואב יצחק

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בעמ"י 66319-01-22 שניתנה ביום 31.1.2022 על ידי כב' השופטת מ' ליפשיץ-פריבס

בשם המבקש: עו"ד שלומי בן דור ועו"ד ארז בר-צבי

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת מ' ליפשיץ-פריבס), בעמ"י 66319-01-22, מיום 31.1.2022, במסגרתה התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' לנג) במ"י 57275-01-22, מיום 30.1.2022.

1. כעולה מהודעת הערר, המבקש נעצר ביום 10.1.2022 בחשד לביצוע עבירות של החזקה וסחר בסמים מסוכנים. מעצרו של המבקש הוארך בהסכמה עד ליום 30.1.2022.

2. ביום 30.1.2022, לאחר דיון שהתקיים בבית המשפט השלום בעניין הארכת מעצרו של המבקש ולאחר שהמשיבה הציגה "הצהרת תובע" בעניינו, הורה בית המשפט השלום על שחרור המבקש בתנאים, תוך

שהוא קובע, כי "בנסיבות מקרה זה ניתן להורות על שחרור המשיב בתנאים שיאינו את המסוכנות הנשקפת מהמשיב".

3. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי. ביום 31.1.2022 התקיים דיון בערר, במהלכו טענה המשיבה כי המסוכנות שנשקפת מהמבקש היא רבה, וכי אין לתת בו אמון. בית המשפט המחוזי קיבל את הערר וקבע כדלקמן:

"כידוע, שחרורו של אדם לחלופת מעצר מבוססת על היכולת לתת בו אמון. בעניינו של המשיב, אשר לו עבר פלילי מכביד לרבות בעבירות ממין זה אשר לא התייצב בתחנת המשטרה לצורך חקירתו חרף הזמנתו לעשות כן מיד עם החלטתו ממחלת הקורונה (ע/4). כל אלו דורשים בחינה מעמיקה של האפשרות לאיין את המסוכנות בחלופה עליה הורה בית המשפט. בכך אין משום הכרעה בגורל בקשה לשחרור לחלופה ככל שתתברר עם הגשת כתב האישום משהוגשה הצהרת תובע".

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. מתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי ב"גלגול שלישי", תינתן רק מקום בו מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, למעט בהתקיימן של נסיבות חריגות המצדיקות זאת (בש"פ 6653/21 זבארגה נ' מדינת ישראל (13.10.2021); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)).

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך עקרוני, הרי שעניינה של הבקשה ביישום הדין בנסיבות המקרה, והיא איננה חורגת מענייניו הפרטני של המבקש. בית המשפט המחוזי קבע כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט השלום לאחר שהתרשם כי המסוכנות הנשקפת מהמבקש היא גבוהה, ולאור ניסיון העבר המלמד כי המבקש אינו פועל בהתאם להוראות היחידה החוקרת. כך, המבקש לא התייצב בתחנת המשטרה מיד עם החלטתו מנגיף הקורונה, חרף הזמנתו לעשות כן.

בהקשר זה, טענת המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי עת לא נתן משקל לעובדה שהמבקש שוחרר ביום 10.1.2022 ונעצר שוב רק ביום 25.1.2022 - דינה להידחות. גם אם נניח, כטענת המבקש, כי ישנם מחדלי חקירה, עת היחידה החוקרת לא עשתה דבר על מנת לזמן את המבקש לחקירה, הרי שאין בכך כדי לגרוע מהמסוכנות הנשקפת מהמבקש, הנלמדת ממחדלו שלו לפעול בהתאם להוראות המשטרה, ולהתייצב לחקירה לאחר שיחלים, כפי שנדרש ממנו מלכתחילה.

אמנם הפסיקה מכוונת להגמשת אמות המידה הנ"ל ברם, אך עדיין הרשות תינתן, באשר למקרה פרטני, כאשר "בנסיבות העניין ההחלטה שעליה מבקשים לערור פוגעת באופן חריג וקיצוני בזכויות הנאשם..." (בש"פ 1361/13 מדינת ישראל נ' פלוני (22.2.2013)). אינני סבור כי כך הם פני הדברים במקר שלפנינו.

סוף דבר, הבקשה נדחית. משלא התבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

31.1.2022

ש ו פ ט
